

2017. szeptember 27-én, a Kodály Zoltán Emlékmúzeum előadóter-
mében, került bemutatásra Bónis Ferenc legújabb könyve, a Balassi
Kiadó igényes, szép kiadásban. *Kodály Zoltánné Péczely Sarolta*, elsőként
köszöntötte a szerzőt. A kiadványt *Ittész Mihály* a Magyar Kodály Tár-
saság elnöke mutatta be. A baráti hangulatot a neves Kossuth-díjas zon-
goraművész közvetlen bevezető szavai keltették. *Vásáry Tamás* minden
alkalommal értékes emlékeket elevenít fel Kodály Zoltánnal való kap-
csolatáról. Egyik legkedvesebb műve amit mindig szívesen előad, a „Ma-
rosszéki táncok” egyúttal élcelődő párbeszédre buzdította a hosszú idő-
re visszatekintő ismeretségre sőt barátságra emlékeztető szerzőt és zon-
goraművészt.

A hallgatóság számára a könyv ismertetése, az élvezetes zenei előadás,
és a szellemi párbeszéd egyaránt kellemes és maradandó élményt jelentett.

szerk.

Szinte Gábor festőművész

Kodály Zolán születésének 135. évfordulója tiszteletére jelent meg a
Kodály Társaság kiadványa: KODÁLY ZOLTÁN ábrázolások a KÉPZŐ-
MŰVÉSZETBEN. E könyv „A Magyar Kodály Társaság Hírei” közel 25
éves gyűjtőmunkájának eredménye, mivel az évek során minden szám-
ban megjelentettünk egy Kodályról készült képzőművészeti alkotást,
ezzel is tisztelegve a Mester emléke előtt.

A képzőművészeket is gyakran meghihlette Kodály zenéje, és saját mű-
vészi eszközeikkel, igyekeztek azt kifejezni. Különös értéknek tekinthet-
jük, hogy vannak akik személyesen ismerhették a Mestert és így a mű-
vészi ábrázolásban még egy-egy jellegzetes vonás is érvényesül. Nagyon
színes a paletta, szobrok, festmények, rajzok, grafikák, és emléktáblák
emlékeztetnek országszerte Kodály Zoltánra, a zeneszerzőre a 20. század
kiemelkedő egyéniségére. Nem tekinthetjük ezt egy befejezett témának,
hiszen nagyon sokféle vannak még rejtőzködő alkotások, amelyek szé-
leskörű ismertségre várnak.

A könyvben az ELŐSZÓ utolsó sorait így fejeztem be: *Kívánom, hogy
e könyv felkeltse az olvasó érdeklődését és kezdete legyen a kutatásnak,
hiszen nagyon sok szép Kodály emlék vár még feltárásra.*

A könyv híre már a megjelenés előtt elterjedt, kaptam is egy telefon
értésítést „lappangó” Kodály festményről, majd megérkezett a nagyon
szép színes fotó. Ez sajnos már a nyomdába adás idején történt, így nem
kerülhetett a kötetbe. Ezért most, gyűjtőmunkánk folytatásaként kerül

a HÍREK 2017/4 decemberi számában (a 3. oldalon) *Szinte Gábor festményét* (az eredeti szép színes képet itt sajnos fekete-fehérben), de a történet érdekessége kárpótolhatja olvasóinkat.

Mezei Károly író, rádiós újságíró, hívta fel a figyelmemet e festményre, amit már évekkal ezelőtt az Artis-jus irodájában (Budapest, I. Mészáros u.) fedezett föl, és elküldte a történetet, ahogy azt Szinte Gábor személyesen neki elmesélte.

„Kodály Zoltán az 1930-as évek végén, ötvenes éveiben már országosan ismert művész, tekintélyes közéleti személyiség volt. Népdal- feldolgozásait iskolások, cserkészek tízezrei énekelték. De arcát, karakteres fejét, rendhagyó frizuráját is ismerte minden felnőtt és gyerek is.

A Mester, ha ideje engedte, szívesen sétált a budai hegyekben. Ilyenkor, hátrakulcsolt kézzel, lassan bandukolva rőtta az ösvényeket. Figyelte a fákat, bokrokat, hallgatta az erdő hangját. Egy alkalommal, tíz év körüli kisfiúként társaimmal kirándultunk valahol a pesthidegkúti vitorlázó repülőtér környékén. Futkároztunk, kardoztunk, kiabáltunk, amikor az ösvény végén egyszer csak lassan sétálva, hosszú tavaszi kabátjában éppen Ő közeledett felénk. Arcát, frizuráját már messziről fölismertük, és tiszteletteljesen elcsitulva figyeltük, ahogy egyre közelebb ér hozzánk. Amikor már néhány méterre volt tőlünk, nagy levegőt véve odaköszöntem neki:

– Jó napot kívánok Tanár Úr!

– Jó napot kívánok, fiúk. Szép napunk van, használják ki! – mondta barátságosan mosolyogva – pedig mint utóbb megtudtam, nem volt olyan mosolygós fajta.

Aztán ahogyan jött, úgy el is ment...

Nem nagy dolog, de én sosem felejttem el, és ez az emlékkép lebegett előttem, amikor 1996-ban megfestettem a világhírű Mester portréját, ahogyan a budai hegyekben szemléli a tavaszi rügyeket.”

Ahogy a könyvben az alkotók Curriculum vitáját közöljük, így itt is mellékelünk egy rövid ismertetést a művészről:

Szinte Gábor – festőművész (1928. augusztus 18. Budapest – 2012. szeptember 30.) Székely szülőlk gyermeke.

A Képzőművészeti Főiskolán 1951- ig végezte tanulmányait, Bernáth Aurél, Berény Róbert, Szőnyi István tanítványaként. Tanulmányait a firenzei Szépművészeti Akadémián fejezte be. Erdélyiség és olasz kultúra iránti kettős kötődés jellemzi műveit. Portréfestőként jeles személyiségeket örökített meg. Díszlettervezőként is jelentőset alkotott, egyetemi tanár volt. Alkotásai láthatók a Magyar Nemzeti Galériában és magán gyűjteményekben. 2011-ben elnyerte a Magyar Köztársaság Érdemrend középkeresztjét.

Márkusné Natter-Nád Klára